

פרק 81

חילופי טאבו, חלק ג'

בחצאי מעגל מאבן כהה, ים גדול של ידיים מורמות.

האדונים והגבירות של הקסמהדרין, בגלימות בצבע שזיף מסומנות באות ק' כסופה, הביטו מטה בתוכחה חמורת סבר בילדה צעירה ורועדת בשלשלאות. אם חשבו שהרשיעו את עצמם, באיזו מערכת אתית, הרי שהיו מרוצים למדי מעצמם על שעשו זאת.

נשימתו של הארי רעדה בחזהו. הצד האפל שלו חשב על תוכנית – ואז פינה את מקומו שוב, משום שלדבר בקור רב מדי לא יועיל להרמיוני; עובדה שהארי הקר-למחצה לא הבין איכשהו...

"ההצעה התקבלה, דקלם המזכיר, כשכל הספירה תמה, והידיים ירדו מטה שוב." "הקסמהדרין מכיר בחוב הדם של הרמיוני גריינג'ר לבית מאלפוי על ניסיון הרצח של הנצר שלו וגדיעת שושלתו."

לוציוס מאלפוי חיך בסיפוק קודר. "וכעת," אמר הקוסם לבן השיער, "אני דורש שחובה ישולם –"

הארי קפץ את אגרופיו מתחת לספסל וצעק, "על ידי החוב מבית מאלפוי לבית פוטר!"

"שקט!" ירתה המכשפה עם עודף האיפור הוורוד שישבה ליד שר הקסמים פאדג'. "הפרעת להליכים די והותר! הילאים, לוו אותו החוצה!"

"רגע," אמרה אוגוסטה לונגבוטום ממפלס הכיסאות העליון. "איזה חוב זה?"

ידיו של לוציוס הלבינו על מקל ההליכה שלו. "בית מאלפוי לא חייב לך שום חוב!"

לא הייתה זו התקווה המוצקה ביותר בעולם, זה היה מבוסס על כתבה אחת מאישה שהוטל עליה לחש-זיכרון-מזויף, אבל נראה היה שריטה סקיטר חשבה שהגיוני שמר וויזלי חייב לכאורה לג'יימס פוטר חוב משום ש...

"אני מופתע ששכחת," אמר הארי בקול יציב. "זו בוודאי הייתה תקופה כאובה בחיך, כשסבלת תחת קללת האימפריוס של זה-שאין-לנקוב-בשמו, עד ששחררת ממנה הודות למאמצים של בית פוטר. על ידי אימי, לילי פוטר, שמתה לשם כך, ועל ידי אבי, ג'יימס פוטר, שמת לשם כך, ועל ידי, כמובן."

השתררה שתיקה קצרה באולם עתיק-היומין.

"בחיי, זו נקודה מצויינת, מר פוטר," אמרה המכשפה הזקנה שהזדהתה בתור מדאם בונז. "גם אני מופתעת למדי שלורד מאלפוי ישכח מאורע משמעותי שכזה. זה בטח היה יום מאושר מאוד בעבורו."

"כן," אמרה אוגוסטה לונגבוטום. "הוא בטח היה מאוד אסיר תודה."

מדאם בונז הנהנה. "בית מאלפוי לא יכול להתכחש לחוב הזה – אלא אם, כמובן, לורד מאלפוי רוצה לומר לנו שזכר משהו שלא כהלכה? אני מוצאת בזה עניין מקצועי רב למדי. אנחנו תמיד מנסים לשפר את ההבנה שלנו לגבי אותם ימים אפלים."

ידיו של לוציוס מאלפוי אחזו בידית הנחש הכסוף של מקל ההליכה שלו כאילו הוא עומד להכות בעזרתו, לשחרר את הכוח האצור בו -

ואז נראה כאילו לורד מאלפוי נרגע, וחיוך קפוא עלה על פניו. "כמובן," הוא אמר בקלילות. "אני מודה שלא הבנתי, אבל הילד צודק למדי. אבל אני לא חושב ששני החובות הללו מבטלים זה את זה - בית פוטר ניסה בסך הכל להציל את עצמו, אחרי הכל -"

"אין זה כך," אמר דמבלדור ממעל.

"- ולפיכך," המשיך לוציוס מאלפוי, "אדרוש פיצוי כספי בנוסף על כך, בעבור פירעון חוב הדם לבני. גם זה על פי החוק."

הארי הרגיש התכווצות פנימית מוזרה. גם זה היה בכתבה בעיתון, מר וויזלי דרש עשרת אלפים אוניות נוספות -

"כמה?" שאל הילד-שנשאר-בחיים.

לוציוס עדיין עטה את החיוך הקר. "מאה אלף אוניות. אם אין לך כל כך הרבה בכספת שלך, אני מניח שעליי לקבל שטר חוב על השארית."

שאגת מחאה עלתה מהצד של דמבלדור בחדר, אפילו חלק מגלימות השזיף באמצע נראו המומים.

"האם נעלה זאת להצבעה בקסמהדרין?" שאל לוציוס מאלפוי. "אני חושב שמעטים מאיתנו רוצים לראות את הרוצחת הקטנה יוצאת לחופשי. בהרמת ידיים, שפיצוי נוסף של מאה אלף אוניות יידרש לביטול החוב!"

המזכיר החל לספור, אבל גם ההצבעה הזו הייתה ברורה.

הארי עמד שם, נושם עמוקות.

אני מקווה בשבילך שאתה לא חושב על זה, אמר הגריפינדור הפנימי של הארי באיום.

זו רכישה משמעותית, ציין רייבנקלו. אנחנו צריכים להקדיש זמן כדי לחשוב על זה.

זה לא היה אמור להיות קשה. זה לא אמור להיות. שני מיליון פאונד זה בסך הכל כסף, אחרי הכל, וכסף שווה רק את מה שהוא יכול לקנות...

מוזר כמה חיבור פסיכולוגי ניתן להרגיש ל-'רק כסף', או עד כמה כואב לדמיין לאבד כספת בנק מלא בזהב שאפילו לא דמינת שהיא קיימת שנה לפני כן.

קימבל קיניסון לא היה מהסס, אמר גריפינדור. ברצינות. כאילו, החלטה ברגע. איזה מין גיבור אתה? אני כבר שונא אותך על זה שאתה צריך לחשוב על זה יותר מ-50 מילישניות.

זה החיים האמיתיים, אמר רייבנקלו. לאבד את כל הכסף שלך זה הרבה יותר כואב לאנשים אמיתיים בחיים האמיתיים מאשר בספרי גיבורים.

מה? דרש גריפינדור. בצד של מי אתה?

לא טענתי לטובת תשובה מסויימת, אמר רייבנקלו, רק אמרתי את זה משום שזה אמיתי.

האם מאה אלף אוניות יכולות לשמש להציל יותר מחיים של אדם אחד בדרך אחרת? שאל סלית'רין. יש לנו מחקרים לעשות, קרבות להילחם, ההבדל בין להיות בעל הון של 40,000 אוניות ובין להיות בחוב של 60,000 אוניות הוא לא פעוט -

אז פשוט נשתמש באחת מהדרכים שלנו להרוויח הרבה כסף ונרוויח את הכל בחזרה, אמר הפלפאף.

לא בטוח שזה יעבוד, אמר סלית'רין, והרבה מהן דורשות הון התחלתי -

באופן אישי, אמר גריפינדור, אני מציע שנציל את הרמיוני ואז נתאחד ונהרוג את הסלית'רין הפנימי שלנו.

קולו של המזכיר אמר שההצבעה נרשמה והתקבלה...

שפתיו של הארי נפתחו.

"אני מקבל את הצעתך", אמרו שפתיו של הארי, בלי שום היסוס, בלי שהתקבלה שום החלטה; כאילו הוויכוח הפנימי היה בסך הכל העמדת פנים ואשליה, כאילו לבעל הקול לא היה שום חלק בו.

מסכת הרוגע של לוציוס מאלפוי התנפצה, עיניו התרחבו, הוא בהה בהארי בתדהמה טהורה. פיו נפתח מעט, על אף שלא דיבר, ואם הוא השמיע קולות הם לא נשמעו מעל לשאגת ההשתנקויות הבו-זמניות מהקסמהדרין.

נקישת אבן השתיקה את ההמון.

"לא", אמר דמבלדור.

ראשו של הארי הסתובב בחדות לבהות בקוסם העתיק.

פניו חרושות הקמטים של דמבלדור היו חיוורות, הזקן הכסוף רעד בגלוי, הוא נראה כאילו הוא בשלביה האחרונים של מחלה סופנית. "אני - מצטער, הארי - אבל הבחירה הזו איננה שלך - משום שאני עדיין שומר הכספת שלך."

"מה?" אמר הארי, המום מכדי לחבר תשובה.

"אני לא יכול לתת לך להיכנס לחוב ללוציוס מאלפוי, הארי! אני לא יכול! אתה לא יודע - אתה לא מבין -"

מות.

הארי לא ידע איזה חלק בו דיבר, ייתכן שזו הייתה ההחלטה פה אחד, הזעם הטהור והחימה זרמו בו. לרגע הוא חשב שהכוח הגולמי של הכעס יפרוש כנפיים קסומות ויכה במנהל, ישלח אותו מועד ומת מדוכן הנואמים -

אבל כשהקול המנטלי הזה דיבר, הקוסם הזקן עדיין עמד שם, מביט בהארי, שרביט כהה ארוך ביד ימינו, מוט שחור קצר בשמאלו.

עיניו של הארי עברו אל הציפור האדומה-זהובה, טפריה נחים על כתף גלימותיו השחורות של דמבלדור, דומם בשעה ששום עוף-חול לא צריך לשתוק בה. "פוקס", אמר הארי, קולו נשמע מוזר באוזניו שלו, "אתה יכול לצרוח עליו בשבילי?"

הציפור הבוערת שעל כתף הקוסם הזקן לא צרחה. אולי הקסמהדרין דרש שלחש שתיקה יוטל על היצור, אחרת הוא וודאי היה צורח כל הזמן. אבל פוקס היכה באדונו, כנף זהובה אחת מכה בראשו של הקוסם הזקן.

"אני לא יכול, הארי!" אמר הקוסם הזקן, הייסורים ברורים בקולו. "אני עושה כפי שאני מוכרח!"

והארי ידע אז, כשהביט בציפור האדומה-זהובה, מה עליו לעשות. זה היה צריך להיות ברור מההתחלה, הפיתרון הזה.

"אז גם אני אעשה כפי שאני מוכרח," אמר הארי לדמבלדור, כאילו שניהם עמדו לבדם בחדר. "אתה מבין את זה, נכון?"

הקוסם הזקן הניד בראשו הרועד. "אתה תשנה את דעתך כשתהיה מבוגר יותר -"

"אני לא מדבר על זה," אמר הארי, קולו עדיין מוזר באוזניו. "אני מתכוון שלא ארשה שהרמיוני גריינג'ר תיאכל על ידי סוהרסנים בשום מקרה. נקודה. לא משנה מה אומר החוק, ולא משנה מה עליי לעשות כדי לעצור זאת. אני עדיין צריך לאיית לך את זה?"

קול גברי מוזר דיבר ממקום מרוחק כלשהו, "וודאו שהילדה תילקח ישירות לאזקבאן, והציבו עליה משמר נוסף."

הארי המתין, מביט בקוסם הזקן, ואז דיבר שוב. "אלך לאזקבאן," אמר הארי לקוסם הזקן, "לפני שהרמיוני תילקח לשם, ואתחיל לנקוש באצבעות שלי. זה אולי יעלה לי בחיי, אבל עד שהיא תגיע לשם כבר לא יהיה אזקבאן."

כמה מחברי הקסמהדרין השתנקו בהפתעה.

ואז רבים יותר החלו לצחוק.

"איך תוכל אפילו להגיע לשם, ילד קטן?" מישוהו אמר, מבין אלה שצחקו.

"יש לי דרכים להגיע למקומות," אמר קולו המרוחק של הילד. הארי השאיר את מבטו על דמבלדור, על הקוסם הזקן שהביט בו בהלם. הארי לא הביט ישירות בפוקס, לא הסגיר את התכנית שלו; אבל באחורי תודעתו הוא התכוון לזמן את עוף-החול שיעביר אותו, התכוון למלא את תודעתו באור ובזעם, לזמן את ציפור האש בכל כוחו, הוא יצטרך לעשות זאת ברגע שדמבלדור יכוון את שרביטו -

"באמת תעשה זאת?" שאל הקוסם הזקן את הארי, גם הוא מדבר כאילו רק שניהם בחדר.

החדר השתק שוב כשכולם בהו בתדהמה בקוסם הראשי של הקסמהדרין, שנראה כאילו הוא לוקח ברצינות גמורה את האיום המטורף.

עיניו של הקוסם הזקן הביטו אך ורק בהארי. "האם תסכן הכל - הכל - רק בשבילה?"

"כן," השיב הארי.

זאת לא התשובה הנכונה, אתה יודע, אמר סלית'רין. באמת.

אבל זאת התשובה האמיתית.

"לא תקשיב לקול ההיגיון?" שאל הקוסם הזקן.

"נראה שלא," השיב הארי.

המבטים נותרו נעולים.

"זוהי שטות נוראה," אמר הקוסם הזקן.

"אני מודע לכך," ענה הגיבור. "עכשיו זוז לי מהדרך."

אור מוזר ניצנץ בעיניים הכחולות העתיקות. "כרצונך, הארי פוטר, אבל דע לך שזה לא נגמר."

שאר העולם חזר להתקיים.

"אני מסיר את התנגדותי," אמר הקוסם הזקן, "הארי פוטר רשאי לעשות כרצונו," והקסמהדרין התפוצץ בשאגת תדהמה, רק כדי להיות מושחק שוב על ידי נקישה אחרונה של מוט האבן.

הארי הפנה את ראשו כדי להביט שוב בלורד מאלפוי, שנראה כאילו הוא ראה חתול שהופך לבן אדם ומתחיל לאכול חתולים אחרים. לקרוא להבעה מבולבלת לא יתחיל לתאר אותה.

"אתה באמת..." אמר לוציוס מאלפוי לאיטו. "אתה באמת תשלם מאה אלף אוניות, כדי להציל ילדה בוצדמית אחת."

"אני חושב שיש בערך ארבעים אלף בכספת שלי בגרינגוטס," אמר הארי. מוזר איך זה עדיין גרם ליותר כאב פנימי מאשר המחשבה לקחת על עצמו סיכון של יותר מחמישים אחוז למות בניסיון להשמיד את אזקבאן. "ובאשר לשישים האלף הנוותרים – מה החוקים בדיוק?"

"תהיה חייב אותם כשתסיים את לימודיך בהוגוורטס," אמר הקוסם הזקן ממעל. "אבל ללורד מאלפוי יש עליך זכויות מסויימות עד אז, חוששני."

לוציוס מאלפוי עמד ללא זיע, מקמט את מצחו ומביט בהארי. "מי היא בעבורך, אם כך? מה היא בעבורך, שאתה מוכן לשלם כל כך הרבה כדי להגן עליה מפגע?"

"היא חברתי," אמר הילד בשקט.

עיניו של לוציוס מאלפוי הצטמצמו. "על פי הדיווח שקיבלתי, אתה לא יכול להטיל את לחש הפטרונוס, ודמבלדור יודע זאת. כוחו של סוהרסן יחיד כמעט הרג אותך. לא תעז להתקרב לאזקבאן לבדך –"

"זה היה בינואר," אמר הארי. "עכשיו אפריל."

עיניו של לוציוס מאלפוי נותרו קרות ומחשבות. "אתה מעמיד פנים שאתה מסוגל להשמיד את אזקבאן, ודמבלדור מעמיד פנים שהוא מאמין לזה."

הארי לא השיב.

הגבר לבן השיער הסתובב קלות, לעבר מרכז חצי המעגל, כאילו כדי לפנות לכלל הקסמהדרין. "אני חוזר בי מהצעתי!" צעק לורד מאלפוי. "לא אקבל את החוב של בית פוטר בתמורה, אפילו לא בעבור מאה אלף אוניות! חוב הדם של הילדה לבית מאלפוי נותר בעינו!"

שוב נשמעה שאגה של קולות רבים. "בושה!" צעק מישהו. "אתה מכיר בחוב לבית פוטר, אך עם זאת אתה –" ואז הקול נקטע.

"אני מכיר בחוב, אבל החוק לא מחייב אותי לקבל אותו בביטול," אמר לורד מאלפוי בחיוך קודר. "הילדה איננה חלק מבית פוטר; החוב שאני חייב לבית פוטר אינו חוב כלפיה. ובאשר לבושה –" לורד מאלפוי עצר. "באשר לבושה העמוקה שאני מרגיש עקב כפיות הטובה שלי כלפי הפוטרים, שעשו כה הרבה בעבורי –" לוציוס מאלפוי הרכין את ראשו. "מי ייתן ואבותיי ימחלו לי."

"ובכן, ילד?" קרא הגבר המצולק לימינו של לורד מאלפוי. "לך ותשמיד את אזקבאן!"

"אני אשמח לראות את זה," אמר קול אחר. "אתה הולך למכור כרטיסים?"

מיותר לציין שהארי לא בחר ברגע המסויים הזה להרים ידיים.

הילדה איננה חלק מבית פוטר –

למעשה, הוא ראה את המוצא הברור מהדילמה כמעט מייד.

ייתכן שהיה לוקח לו זמן רב יותר אם לא היה שומע לאחרונה כמה שיחות בין בנות רייבנקלו מבוגרות, או קורא כמה סיפורים בפקפקן.

עם זאת, הוא התקשה מעט לקבל זאת.

זה מגוחך, אמר חלק בהארי שהרגע זכה בשם בודק העקביות הפנימי. הפעולות שלנו לגמרי לא קוהרנטיות. קודם אתה מרגיש פחות רתיעה רגשית לסכן את החיים המזורגים שלך וכנראה למות למען הרמיוני, מאשר להיפרד מערימה טיפשית של זהב. ועכשיו אתה נרתע מסתם להתחתן?

שגיאת מערכת.

אתה יודע מה? אמר בודק העקביות הפנימי. אתה טיפש.

לא אמרתי לא, חשב הארי. פשוט אמרתי שגיאת מערכת.

אני מצביע שנשמיד את אזקבאן, אמר גריפינדור. צריך לעשות את זה בכל מקרה.

ממש, ממש טיפש, אמר בודק העקביות הפנימי. הו, לעזאזל עם זה, אני תופס פיקוד על הגוף שלנו.

הילד נשם נשימה עמוקה ופתח את פיו –

בשלב זה הארי כבר שכח לחלוטין מקיומה של פרופסור מקגונגל, שישבה שם ועברה מספר שינויים מעניינים בהבעת פניה שהארי לא ראה משום שדעתו הייתה מוסחת. יהיה אכזרי מדי לומר שהארי שכח אותה משום שלא החשיב אותה בתור ד"ש. דבר נחמד יותר לומר הוא שפרופסור מקגונגל לא נראתה כמו פיתרון לאף אחת מהבעיות הנוכחיות שלו, ולפיכך היא לא הייתה חלק מהיקום.

אז הארי, שבשלב זה התמודד עם כמות נכבדת של אדרנלין בזרם הדם שלו, נבהל וקפץ כשפרופסור מקגונגל, עיניה בוערות בתקווה בלתי אפשרית והדמעות על לחייה יבשות למחצה, זינקה לרגליה וקראה, "איתי, מר פוטר!" ובלי להמתין לתשובה הסתערה מטה במורד המדרגות שהובילו אל המפלס התחתון עליו המתין כיסא המתכת הכהה.

לקח רגע, אבל הארי רץ אחריה; אם כי לקח לו זמן רב יותר להגיע לתחתית, אחרי שפרופסור מקגונגל זינקה במורד חצי מהמדרגות בתנועה מוזרה וחתולית ונחתה כששלישיית ההילאים המופתעת למראה מכוונת עליה את שרביטיה.

"העלמה גריינג'ר!" קראה פרופסור מקגונגל. "האם את יכולה לדבר כבר?"

כמו עם פרופסור מקגונגל, ניתן לומר במובן מסויים שהארי שכח מקיומה של הרמיוני גריינג'ר, משום שהארי היטה את צווארו להביט מעלה ולא מטה, ומשום שהוא לא החשיב אותה כפיתרון לאחת מהבעיות הנוכחיות שלו. על אף שלא בטוח, ולמעשה בלתי-סביר למדי, שאם הארי היה זוכר להביט בהרמיוני או לחשוב על מה שהיא מרגישה, זה היה עוזר לו ולו כזית.

הארי הגיע לתחתית המדרגות והביט ישירות בהרמיוני גריינג'ר.

בלי לחשוב, בלי לשלוט בעצמו, הארי סגר את עיניו, אבל הוא כבר ראה.

גלימות בית הספר שלה, ספוגות בדמעות מסביב לצווארה.

האופן שבו הסבה את מבטה ממנו.

ועין הזיכרון וההזדהות, שלא ניתן לעצום, שלא ניתן להסב, ידעה שהרמיוני שיחזרה את הבושה הגדולה ביותר בחייה לפני אצולת בריטניה הקסומה ופרופסור מקגונגל ודמבלדור והארי; ואז נחרץ משפטה להישלח לאזקבאן, שם תיחשף לחשכה ולקור ולכל הזיכרונות הגרועים ביותר שלה עד שתשתגע ותמות; ואז היא שמעה שהארי עומד לתת את כל הכסף שלו ולהיכנס לחוב כדי להציל אותה, ואולי אפילו להקריב את חייו

וכל זה עם סוהרסן שעומד כמה צעדים מאחוריה

היא לא אמרה כלום...

"כ-כן," לחש קולה של הרמיוני גריינג'ר. "אני י-יכולה לדבר."

הארי פקח את עיניו וראה את פניה שהשיבו לו מבט. הם לא ביטאו דבר כמו מה שהוא חשב שהרמיוני מרגישה, פניו לא יכולות להביע דברים מורכבים כל כך, כל מה ששרירי פנים יכולים לעשות זה לקשור את עצמם בקשרים.

"ה-ה-הארי, א-אני כל, אני כל -"

"שתקי," הציע הארי.

"מ-מ-מצטערת -"

"אם לא היית פוגשת אותי על הרכבת לא היית בצרות עכשיו. אז שתקי," אמר הארי פוטר.

"שניכם תפסיקו להתנהג בטיפשות", אמרה פרופסור מקגונגל במבטא הסקוטי המוקפד שלה (מוזר עד כמה זה עזר). "מר פוטר, הושט את שרביטך כך שהעלמה גריינג'ר תוכל לגעת בו באצבעותיה. העלמה גריינג'ר, חזרי אחריי. בחיי ובקסמי -"

הארי עשה כפי שנאמר לו, מושיט את שרביטו קדימה לגעת באצבעותיה של הרמיוני; ואז קולה הרועד של הרמיוני אמר, "בחיי ובקסמי -"

"אני נשבעת אמונים לבית פוטר -" אמרה פרופסור מקגונגל.

והרמיוני, בלי לחכות להוראות נוספות, אמרה, המילים נשפכות ממנה במהירות, "אני נשבעת אמונים לבית פוטר, לציית לאדונו או לגבירתו, ולעמוד לימינם, ולהילחם לפקודתם, וללכת בעקבותיהם לאן שילכו, עד יום מותי."

כל המילים נאמרו בהשתנקות נואשת לפני שהארי הספיק לחשוב או לומר משהו, אם היה משוגע מספיק בשביל להפריע.

"מר פוטר, חזור על המילים הללו", אמרה פרופסור מקגונגל. "אני, הארי, היורש והנצר האחרון לבית פוטר, מקבל את שירותך, עד קץ העולם והקסם שבו."

הארי נשם נשימה ואמר, "אני, הארי, היורש והנצר האחרון לבית פוטר, מקבל את שירותך, עד קץ העולם והקסם שבו."

"זה הכל", אמרה פרופסור מקגונגל. "כל הכבוד."

הארי הרים את מבטו וראה שכל הקסמהדרין, מקיומו שכח, מביט בו.

ואז מינרווה מקגונגל, שהייתה ראש בית גריפינדור גם אם לא תמיד התנהגה כך, הביטה מעלה אל לוציוס מאלפוי; והיא אמרה לו בפני כל הקסמהדרין, "אני מתחרטת על כל נקודה שאי פעם הענקתי לך בשינוי-צורה, חתיכת תולעת נתעבת וקטנה שכמותך."

יהא אשר יהא הדבר שלוציוס התכוון לומר בתשובה הושתק על ידי נקישה מהמוט הקטן בידו של דמבלדור. "אהמ!" אמר הקוסם הזקן מדוכן הנואמים העשוי אבן כהה. "הישיבה הזו התארכה למדי, ואם לא תתפזר בקרוב, חלקנו עלולים להחמיץ את כל ארוחת הצהריים שלנו. החוק בעניין ברור. כבר הצבעתם על תנאי העסקה ולורד מאלפוי אינו יכול לסרב לה בצורה חוקית. מכיוון שחרגנו בהרבה מהזמן שהוקצב לנו, אני מפזר את הישיבה הזו, בהתאם להחלטה האחרונה של שורדי הקסמהדרין השמונים ושמונה."

הקוסם הזקן נקש במוט הכהה שלוש פעמים.

"שוטים!" צעק לוציוס מאלפוי. השיער הלבן רעד כאילו ברוח, הפנים שתחתיו חיוורות מרוב זעם. "אתם חושבים שתתחמקו עם מה שעשיתם היום? אתם חושבים שילדה יכולה לנסות לרצוח את הבן שלי ולחמוק ללא פגע?"

האישה הקרפדית בעלת האיפור הוורוד, שאת שמה הארי שכח כבר, קמה מכיסאה. "וודאי שלא", היא אמרה בחיוך מחליא. "אחרי הכל, הילדה היא בכל זאת רוצחת, ואני חושבת שהמשרד יעקוב אחריה מקרוב למדי - אין זה נבון שתסתובב ברחובות, אחרי הכל -"

להארי נמאס בשלב זה.

בלי לחכות להקשיב, הארי סב על עקביו וצעד קדימה בצעדים ארוכים לעבר -

האימה שרק הוא ראה, היעדרות הצבע והמרחב, הפצע בעולם, מעליו ריחפה גלימה קרועה; נשמרת בצורה לוקה ביותר על ידי סנאי מתרוצץ מאור ירח ודרור מרחף כסוף.

הצד האפל שלו הבחין, כשחיפש בחדר משהו שניתן להשתמש בו כנשק, שהאויב היה טיפש דיו להביא סוהרסן לנוכחותו של הארי. היה זה נשק רב עוצמה בהחלט, ואחד שהארי עשוי להשתמש בו ביתר מיומנות מאשר אדוניו לכאורה. הייתה פעם באזקבאן בה הארי אמר לתריסר סוהרסנים להסתובב וללכת, והם הלכו.

הסוהרסנים הם מוות, ולחש הפטרונוס עובד על ידי חשיבה על דברים שמחים במקום על מוות.

אם התיאוריה של הארי נכונה, המשפט האחד הזה הוא כל מה שדרוש כדי לפוצץ את לחשי הפטרונוס של ההילאים כאילו היו בועות סבון, ולוודא שאיש בטווח שמיעה לא יוכל להטיל אחד נוסף.

אני עומד לבטל את לחשי הפטרונוס ולמנוע הטלה של פטרונוסים נוספים. ואז הסוהרסן שלי, שיכול לעוף מהר יותר ממטאטא, ייתן נשיקה לכל מי שהצביע לשלוח ילדה בת שנים עשרה לאזקבאן.

אמור זאת, כדי לבנות ציפיית אם-אז, והמתן שאנשים יבינו ויצחקו. אז אמור את האמת הקטלנית; וכשהפטרונוסים של ההילאים יכבו ויוכיחו את הנקודה, הציפייה של האנשים מהריק חסר התודעה, או איום ההשמדה שיאיימם עליו הארי, יגרום לסוהרסן לציית. אלה שחשבו להתפשר עם האפלה יאוכלו על ידיה.

זה היה הפתרון האחר עליו חשב הצד האפל שלו.

מתעלם מההשתנקויות שעלו מאחוריו, הארי חצה את רדיוס הפטרונוסים, צעד לכדי פסע מהמוות. הפחד הטהור שהפיץ הסוהרסן פרץ סביבו כמו מערבולת, כמו לעמוד ליד פתח ניקוז עצום של אמבטיה; אבל כשהפטרונוסים הכוזבים הפסיקו להסתיר את הרמה שבה פעלו, הארי היה מסוגל להגיע לסוהרסן בעוד זה מגיע אליו. הארי הביט ישירות אל הריק השואב ו-

כדור הארץ בינות לכוכבים

כל תחושת הניצחון שלו על שהציל את הרמיוני

יום אחד המציאות לה אתה צל תפסיק להתקיים

הארי לקח את כל הרגש הכסוף שהזין את לחש הפטרונוס שלו ודחף אותו לעבר הסוהרסן; וציפה שצל המוות יברח ממנו -

- וכשהארי עשה את זה, הוא הושיט את ידיו וצעק "בו!"

הריק נסוג במהירות מהארי עד שנצמד לקיר האבן הכהה.

דממת מוות השתררה באולם.

הארי הפנה את גבו לריק הריקני והרים את מבטו אל האישה הקרפדית. היא הייתה חיוורת מתחת לאיפור, פיה נפתח ונסגר כמו פה של דג.

"אני אציע זאת פעם אחת," אמר הילד-שנשאר-בחיים. "לעולם לא אגלה שהפרעת לי או לאלה שתחת חסותי. ואת לעולם לא תגלי למה מפלצת בת-אלמוות וחסרת נשמה מפחדת ממני. עכשיו שבי בשקט וסתמי."

האישה הקרפדית נפלה בחזרה לספסלה בלי מילה.

הארי הרים את מבטו.

"חידה, לורד מאלפוי!" צעק הילד-שנשאר-בחיים מהצד השני של האולם עתיק-היומין. "אני יודע שלא היית ברייבנקלו, אבל נסה לענות עליה בכל זאת! מה משמיד אדוני אופל, מפחיד סוהרסנים, וחייב לך שישים אלף אוניות?"

לרגע אחד לורד מאלפוי עמד שם בעיניים מורחבות מעט; ואז פניו חזרו להבעת בוז רגוע, וקולו היה קריר כשהשיב. "האם אתה מאיים עליי בגלוי, מר פוטר?"

"אני לא מאיים עליך," אמר הילד-שנשאר-בחיים. "אני מפחיד אותך. יש הבדל."

"מספיק, מר פוטר," אמרה פרופסור מקגונגל. "גם כך אנחנו נאחר לשיעור שינוי-צורה של אחר הצהריים. ואנא חזור הנה, אתה עדיין מבעית את הסוהרסן המסכן הזה." היא פנתה אל ההילאים. "מר קליינר, אם תואיל!"

הארי צעד בחזרה אליהם, וההילאי אליו פנתה נע קדימה והצמיד מוט קצר ממתכת כהה אל כיסא המתכת הכהה, ממלמל מילת שיחרור לא ברורה.

השלשלאות זחלו מטה בצורה חלקה כפי שעלו מעלה; והרמיוני דחפה את עצמה מהכיסא מהר ככל שהצליחה, וחצי-רצה חצי-מעדה כמה צעדים קדימה.

הארי הושיט את זרועותיו -

- והרמיוני חצי-קפצה חצי-נפלה לזרועותיה של פרופסור מקגונגל, מתחילה להתייפח בהיסטריה.

המפץ, אמר קול בהארי. סוג של חשבתי שהרווחנו את זה בעצמנו.

הו, שתוק.

פרופסור מקגונגל החזיקה את הרמיוני באחיזה חזקה שהייתה עלולה להטעות צופה שהיא אם שמחזיקה בבתה, או אולי בנכדתה. אחרי כמה רגעים יפחותיה של הרמיוני האטו, ואז נעצרו. פרופסור מקגונגל שינתה לפתע את אחיזתה ואחזה בה חזק יותר; ידיה של הילדה הידלדלו רפויות כעת, ועיניה נעצמו -

"היא תהיה בסדר, מר פוטר," אמרה פרופסור מקגונגל ברכות לעברו של הארי, מבלי להביט בו. היא פשוט צריכה כמה שעות באחת המיטות של מדאם פומפרי."

"בסדר, אם כך," אמר הארי. "בואו ניקח אותה למדאם פומפרי."

"כן," אמר דמבלדור כשירד אל תחתית המדרגות הכהות. "הבה נחזור הביתה." עיניו הכחולות היו נעולות על הארי, קשות כמו אבני ספיר.

האדונים והגבירות של הקסמהדרין קמו מספסלי העץ שלהם, נראים לחוצים למדי.

הרוב המכריע חשב "הסוהרסן פחד מהילד-שנשאר-בחיים!"

חלק מהערמומיים יותר כבר החל לתהות כיצד זה ישפיע על מאזן הכוחות העדין של הקסמהדרין - האם בלי חדש הופיע על לוח המשחק.

כמעט איש מהם לא חשב לעצמו משהו בסגנון 'אני תוהה איך הוא עשה את זה'.

זוהי האמת על הקסמהדרין: רבים מהם אציליים, רבים מהם אילי-הון עשירים, מעטים הגיעו למעמדם בדרכים אחרות. חלקם טיפשים. רובם ערמומיים בהלכות העסקים והפוליטיקה, אבל הערמומיות שלהם תחומה. כמעט איש מהם לא הלך בדרכו של קוסם רב עוצמה. הם לא קראו מספיק ספרים עתיקים, עיינו במספיק מגילות ישנות, חיפשו אמיתות עוצמתיות מכדי שיהלכו בחופשיות, שהוסוו בתעלומות, מחפשים קסם אמיתי בינות למאה מעשיות קסומות. כשהם לא מביטים בחוזה של חוב, הם זונחים את הערמומיות שלהם ונרגעים עם קצת שטויות נוחות. הם מאמינים באוצרות המוות, אבל הם גם מאמינים שמרלין נלחם בטוטורו הנורא וכלא את הרי'י. הם יודעים (משום שגם זה חלק מהאגדה הסטנדרטית) שקוסם חזק מוכרח ללמוד להבחין בין האמת ובין מאה שקרים סבירים. אבל לא עלה בדעתם שגם הם יכולים לעשות זאת.

(מדוע לא? מדוע, באמת, שקוסמים עם מספיק מעמד ועושר יפנו את מאמצייהם לכיוון כלשהו, יבחרו לבלות את חייהם בלחימה על מונופולים יוקרתיים על ייבוא דיו? מנהל הוגוורטס אפילו לא יראה את השאלה; כמובן שמוטב שרוב האנשים לא יהיו קוסמים רבי עוצמה, בדיוק כפי שמוטב שרוב האנשים לא יהיו גיבורים. המורה להתגוננות מפני כוחות האופל יוכל להסביר בפירוט רב וציני מדוע השאיפות שלהם כה טריוויאליות; גם בעיניו אין פה שאלה. רק הארי פוטר, על אף כל הספרים שקרא, לא מסוגל להבין; בעבור הילד-שנשאר-בחיים, הבחירות של האדונים והגבירות נראות חסרות פשר - לא מה שאדם טוב יעשה, אך עם זאת גם לא מה שאדם מרושע יעשה. מי מהשלושה הוא החכם ביותר?)

תהא אשר תהא הסיבה, אם כן, רוב הקסמהדרין מעולם לא הלך בדרך שמובילה לקוסמות דגולה; הם לא תרים אחר החבוי. בעבורם, אין למה. אין שום הסבר. אין שום סיבתיות. הילד-שנשאר-בחיים, שכבר היה בחצי הדרך לתחום האגדות, קודם כעת את שאר הדרך; וזוהי עובדה, פשוטה ולא מוסברת, שהילד-שנשאר-בחיים מפחיד סוהרסנים. עשר שנים לפני כן נאמר להם שילד בן שנה הביס את אדון האופל הנורא ביותר בדורם, אולי אדון האופל המרושע ביותר שחי אי פעם; והם פשוט קיבלו גם את זה.

לא אמורים לפקפק בדברים מסוג זה (הם יודעים בצורה חסרת מילים). אם קוסם האופל הנורא בהיסטוריה מתעמת עם תינוק חף מפשע - טוב, למה שלא יובס? מבנה המחזה דורש זאת. אתה אמור להריע, לא לעמוד בקהל ולשאול 'למה?' זה פשוט מוסר ההשכל של הסיפור - בסופו של דבר, אדון האופל מובס על ידי ילד קטן; ואם אתה עומד להטיל ספק בזה, אתה יכול פשוט לא להשתתף במחזה מלכתחילה.

לא עולה בדעתם להטיל ספק ביישום ההיגיון הזה באירועים שראו במו עיניהם באולם עתיק-היומין. אכן, הם לא חושבים בצורה מודעת שהם משתמשים בכללי היסק סיפוריים בחיים האמיתיים. ובאשר לאפשרות לבחון את הילד-שנשאר-בחיים עם אותו היגיון זהיר עימו היו בוחנים ברית פוליטית או הסכם עסקי - איזה מין מוח יעשה קישור כזה, כשמדובר במשהו מתחום האגדות?

אבל ישנם מתי-מעט, על ספסלי העץ הללו, שלא חושבים כך.

ישנם מעטים מסויימים בקסמהדרין שקראו מספיק מגילות מתפוררות למחצה והקשיבו לסיפורים על דברים שקרו לבן דוד של אח של משהו, לא בשביל הבידור, אלא כחלק ממסע לכוח ולאמת. הם כבר סימנו את הלילה

במכתש גודריק, כפי שדיווח עליו אלבוס דמבלדור, כמאורע אנומלי ואולי חשוב. הם תהו מדוע זה קרה, אם זה אכן קרה; או אם לא, מדוע דמבלדור משקר.

ובשילד בן אחת עשרה קם ואומר "לוציוס מאלפוי" בקול הקר והמבוגר הזה, וממשיך לומר מילים שאיש פשוט לא יצפה לשמוע מילד בשנתו הראשונה בהוגוורטס, הם לא נותנים לעובדה הזו לחמוק אל הטשטוש חסר החוקיות של נקודות המוצא של מחזות.

הם מסמנים זאת כרמז.

הם מוסיפים את זה לרשימה.

הרשימה הזו מתחילה להראות מטרידה במידת מה.

לא עוזר במיוחד כשהילד צועק "בו!" על סוהרסן והגופה הנרקבת מצמידה את עצמה לקיר הנגדי וקולה הנורא והצורם לאוזן אומר בחריקה, "תעשו שילך."